

Marion van de Coolwijk

Avontuur in Amerika

δ

16 augustus

‘Ongelooflijk!’

Max stapte naar voren.

Zijn ogen waren gericht op de steile rotswand.

Op zijn gezicht vormden zich zweetdruppels.

Koud zweet.

Heftig bewoog hij zijn armen heen en weer.

Zijn ogen kneep hij half dicht

om zich te beschermen tegen het opvliegende stof.

‘Daar! Daar is het, Tes!’

Hij wees naar een kleine opening in de rotswand.

Plotseling begon de grond te trillen.

Er klonk een zoemend geluid.

Tessa zag de scheuren in de rotswand springen.

‘Max! Wegwezen!’

Ze greep het T-shirt van haar broer vast

en trok uit alle macht.

Max verzette zich.

Verstijfd staarde hij naar de bewegende rotswand.

Het vele stof in de grot vloog op.

De kleine opening verdween uit het zicht.

Max aarzelde.

Tessa’s ogen schoten angstig heen en weer.

De grot zou instorten.

Ze moesten hier weg! Ze hadden nooit alleen

op onderzoek moeten gaan.

Ze hadden een briefje achter moeten laten

voor hun vader in het kamp.

Nu wist niemand waar ze waren.

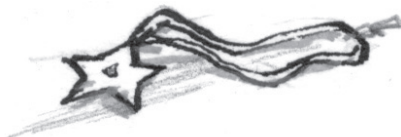
‘Max, alsjeblieft!’

Als de boel instort, zijn we verloren.’

Max draaide zich om.
Tessa keek haar broer met smekende ogen aan.
Haar voorhoofd was bezweet.
Lange, blonde haren plakten aan haar gezicht.
Ze voelde een ongelooflijke spanning.
Dit ging niet goed.
Maar Max schudde zijn hoofd.
'Nee! Ik moet ernaartoe!
Zo'n kans krijgen we nooit meer!'
Hij rukte zich los uit de stevige greep van Tessa.
De opening in de rotswand was vlakbij.
Hier en daar vielen stukken rots naar beneden.
De grond begon te trillen.
Een oorverdovend lawaai vulde de kleine ruimte.
Tessa sloeg haar handen tegen haar oren.
Ze schudde haar hoofd heftig heen en weer.
Het geluid was bijna niet te verdragen.
Een zwaar resonerend gebrom klonk.
Het deed haar botten trillen.
Langzaam verdween al het gevoel uit haar benen.
'Max! Help! Ik...'
Ze zakte door haar knieën. Ze liet zich
op de zanderige grond vallen.
Alles begon te draaien in haar hoofd.
'Max!'

Een opdracht

17 juni van dat jaar



‘Waar is mijn surfboard?’

Tessa stormde de kamer in waar haar moeder een brief zat te lezen.

‘Eh... zei je wat, liefje?’

Sandra van Look keek haar dochter afwezig aan.

Ze hield een brief omhoog.

‘Je vader heeft eindelijk resten gevonden van een oud indianengraf,’ mompelde ze.

Tessa zuchtte.

‘Fijn voor pap.

Maar ik ben op zoek naar de resten van mijn surfplank, mam!

Misschien kun je je voor één keer interesseren voor mijn problemen?’

Ze keek haar moeder boos aan.

Sandra legde de brief naast zich neer.

Ze gaf een klopje op de bank.

‘Kom eens naast mij zitten, Tes.’

Tessa stak met een hopeloos gebaar haar armen in de lucht.

Wat nu weer?

Ze plofte naast haar moeder op de bank.

‘Mam, ik heb echt geen tijd voor die brieven van papa.
Hij schrijft toch alleen maar over zijn opgravingen
in Amerika.
Hoeveel indianenbotten hij heeft gevonden.
Hoe oud ze zijn.
Waar ze vandaan komen...
Bla bla bla.
Ik ben vijftien jaar.
En interesseer mij niet voor oude lichamen.
Alleen jonge, stevige, gespierde lichamen
trekken mijn aandacht.’
‘Wat hoor ik daar?’
Max kwam de kamer in gelopen.
‘Houdt mijn zusje van gespierde lichamen?
Die jongen met wie ik je gisteren zag,
was anders een magere spillepoot.’
Tessa keek haar broer woedend aan.
‘Dat gaat je niks aan, Christiaan Max van Look. Ik...’
Haar moeder stond op.
‘En nu is het uit! Stelletje ruziemakers.
Kunnen jullie nu niet vijf minuten bij elkaar zijn
zonder ruzie te hebben?’
Tessa keek haar verbaasd aan.
Zo’n uitbarsting was ze van haar moeder niet gewend.
Al van jongs af aan zaten zij en Max elkaar in de haren.
Ze bedoelden er niets mee.
Het hoorde er gewoon bij.
Als het erop aankwam,
ging ze voor haar broer door het vuur.
‘Is er wat, mam?’
Max zette zijn schooltas neer.
Hij ging naast zijn moeder op de bank zitten.
‘Is het papa?’

Sandra knikte.
‘Ik baal gewoon...
Hoe lang is hij nu al niet weg?
Vier weken?
Of is het vijf weken?’
Max sloeg een arm om zijn moeder heen.
‘Overmorgen is pap vijf weken weg.
Maar we redden het toch wel samen?
We wisten dat deze expeditie veel tijd zou kosten.
Het AAL* heeft veel geld gestoken
in de opgravingsmethode van pap.
Het is een hele eer dat ze hem voor dit onderzoek
hebben gevraagd.
Chris van Look... de Nederlandse archeoloog!
Zo’n kans krijgt pap nooit meer.’
Zijn moeder knikte.
‘Ik weet het... ik weet het...
Maar die brief zit me niet lekker.’
‘Welke brief?’ vroeg Max.
Tessa wapperde met het papier
dat ze zojuist van haar moeder had gekregen.
‘Deze!’
Max stond op en liep naar Tessa.
Hij ging bij haar op de armleuning van de bank zitten
en pakte de brief aan.
‘Lees maar,’ zei Tessa.
Ze zag dat haar moeder
stil voor zich uit zat te staren.
Ze zweeg en dacht aan haar vader.

* Amerikaans Archeologisch Laboratorium

Het was heel stil in de stijlvol ingerichte kamer.
Ze woonden sinds twee jaar in deze schitterende villa
aan het water.
Vlak bij de randstad.
Tessa was gewend aan de vele reizen van pap.
Al van kinds af aan ontvingen ze e-mailtjes,
brieven en kaarten uit verre landen.
Echt contact heeft ze nooit gehad met haar vader.
Soms was hij een aantal weken achter elkaar thuis.
Dan speelde ze de hele dag met haar vader.
Hij las oude verhalen voor. Hij vertelde over zijn werk
als archeoloog.
Maar die momenten waren zeldzaam.
Meestal verbleef hij in het buitenland.
Pap was gek op zijn gezin.
Ze wist zeker dat hij van hen alle drie hield.
Maar het was anders dan bij een normaal gezin.
Haar vader was een gedreven man.
Al zijn energie ging naar zijn opgravingen
en het resultaat daarvan.
Tessa keek naar haar moeder.
Ze wist zeker dat zij pap elke keer miste.
Maar ze had haar nog nooit horen klagen.
Pap was dan misschien goed in zijn vak...
Als echtgenoot en vader scoorde hij
een dikke onvoldoende.
Tessa dacht aan die dag in januari van dat jaar.
Haar vader had een brief ontvangen.
Het AAL vroeg hem om een expeditie op te zetten.
Reeds vele jaren waren ze in Amerika
op zoek naar het graf van Cohinothe.
Oftewel: Volkvanger.
Een indiaans opperhoofd uit de oertijd.

Volgens overleveringen moest het graf van Volkvanger zich in een bergmassief bevinden.

Maar niemand was er ooit achtergekomen waar precies in Amerika dat graf lag.

Het AAL wist wel ongeveer waar dit bijzondere graf zich bevond.

Maar niet precies.

Een stuk berggebied was door de regering afgesloten voor de buitenwereld.

Voor een periode van drie jaar.

Het AAL had de beste archeologen gevraagd om deze expeditie te leiden.

En voor Nederland werd dat Chris van Look.

Ze vroegen of hij mee wilde... naar Amerika.

Tessa zuchtte.

Uitgerekend haar vader.

En waarom?

Ja, hij had al eerder onderzoeken gedaan.

In dezelfde omgeving.

‘Dit is een fantastische uitdaging!’ had hij geroepen.

‘Ik doe het!’

Geen overleg, geen aarzeling... niets daarvan.

Hij had het meteen besloten.

Ze hadden niets gezegd.

Mama niet, Max niet... en zij ook niet.

Dat deed je gewoon niet.

Wekenlang moesten ze het enthousiaste gewauwel van pap aanhoren.

Dat het een bijna onmogelijke opgave was...

En dat er al vele andere mislukte expedities waren geweest...

Dat het graf van Volkvanger vol schatten lag...

Het interesseerde Tessa niets.

Pap ging weer weg.
Dat was het enige wat telde.

Hij vertrok op 15 mei naar Amerika.
Met de nieuwste apparatuur.
En een dikke kus van zijn gezin.
Tessa las weinig in de Nederlandse pers over de expeditie.
Ze werden op de hoogte gehouden
door de paar brieven die ze van Chris ontvingen.
E-mailen was alleen in bijzondere gevallen toegestaan.
Het was te riskant.
Er mocht niets uitlekken.
Het leven in Nederland ging z'n gangetje.
Tessa had het druk op school.
Spreekbeurt... werkstuk...
Met de vakantie in aantocht gleden de dagen in elkaar over.
En nu was het alweer vijf weken geleden
dat papa vertrokken was.
'Veel opgeschoten is hij nog niet,' mompelde Max.
'Ik moet er niet aan denken dat hij drie jaar weg blijft.'
Tessa zuchtte.
Ze was het met haar broer eens.
'Over drie jaar kan ik wel dood zijn.'
'Of getrouwd en moeder,' vulde Max vrolijk aan.
'Gets, hou op,' lachte Tessa.
'Voorlopig hoef ik geen kinderen.
Een kinderachtige broer
ontneemt je alle lust om zelf kinderen te krijgen.'
Sandra reageerde niet op het gekibbel.
Ze staarde door het raam naar buiten.
Max draaide de brief om.
Samen lazen ze verder.
'Wat?'

Tessa rukte de brief uit haar broers handen.
'Geef eens hier.'
Haar ogen gleden razendsnel over de laatste alinea's
van de handgeschreven brief.
'Dit is cool!
Pap vraagt of we komen.'
Max griste de brief terug.
Hij las gretig de laatste passage.
'Te gek!'
Sandra staarde nog steeds stil voor zich uit.
'Mam, heb je het gelezen?'
Tessa's stem sloeg over van vreugde.
Op slag was ze haar sombere gedachten kwijt.
'We mogen naar Amerika in de vakantie!
Hij heeft speciale toestemming voor ons alle drie gekregen.'
Haar moeder keek op.
Tessa zag haar doffe ogen.
Ze voelde direct een beladen stilte in de kamer.
'Vind je het niet leuk?'
Tessa kroop tegen haar moeder aan.
Haar blijde gevoel verdween als sneeuw voor de zon.
Ze voelde de koude armen van haar moeder.
'Je hebt helemaal kippenvel,' fluisterde ze bezorgd.
Haar moeder rilde. Haar zachte stem klonk vol angst.
'Het gaat niet goed met Chris.'
Max en Tessa keken elkaar stilzwijgend aan.
'Wat bedoel je, mam?'
Tessa wreef de armen van haar moeder warm.
'In de brief staat dat het heel goed gaat met hem.
We mogen in de vakantie naar hem toe.
Hij heeft nog wat spullen uit zijn kantoor nodig.
En nu kunnen wij die mooi brengen.
Het gaat juist heel goed met hem!'